

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **JUDr. K. P.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, o žalobě proti sdělení žalovaného ze dne 8. 6. 2015, č. j. KrÚ 37640/2015/ODSH/12, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 5. 11. 2015, č. j. 52 A 93/2015 – 15,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek za řízení o kasační stížnosti ve výši 5.000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci a stručný popis dosavadního průběhu řízení

[1] Žalobci byla dne 3. 3. 2015 uložena v blokovém řízení pokuta za přestupek (překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci) ve výši 2.000 Kč, kterou žalobce zaplatil na místě platební kartou prostřednictvím platebního terminálu. Žalobce následně protestoval proti tomu, že od strážníků městské policie obdržel „blok na pokutu na místě nezaplacenou“, přestože mu podle jeho názoru měl být vydán „běžný“ pokutový blok. Městská policie města Březová nad Svitavou žalobcův podnět k zahájení přezkumného řízení dne 13. 4. 2015 postoupila žalovanému jakožto nadřízenému správnímu orgánu. Přípisem z 8. 6. 2015, který byl žalobci doručen 12. 6. 2015, žalovaný žalobci sdělil, že neshledal důvod pro zahájení přezkumného řízení.

[2] Posledně uvedený přípis napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích. Tento soud v záhlaví uvedeným usnesením žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 70 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Soud podle obsahu žaloby dovodil, že se jedná o žalobu podle § 65 a násl. s. ř. s., kterou se žalobce domáhá zrušení uvedeného sdělení žalovaného. Toto sdělení však podle soudu nelze považovat za rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 s. ř. s., které by mohl správní soud přezkoumávat. Přezkumné řízení podle § 94 a násl. správního řádu z roku 2004 (zákon č. 500/2004 Sb.) je zvláštním prostředkem dozorčího práva, který byl svěřen do rukou správních orgánů, a není na něj právní nárok. V případě, že správní orgán neshledá žádný důvod pro zahájení přezkumného řízení, vyrozumí pouze toho, kdo podal podnět k zahájení přezkumného řízení. Rozhodnutí v takovém případě nevydává. V případě žalobou napadeného sdělení se jedná právě o takové vyjádření správního orgánu o tom, že mimořádný procesní prostředek dozorčího práva nepoužije, a že původní rozhodnutí vydané v blokovém řízení zůstává nedotčeno. Krajský soud tak musel žalobu odmítnout pro nepřipustnost. Právní názor krajského soudu přitom vychází z konstantní judikatury, zejména z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 As 55/2007 - 71.

[3] *Obiter dictum*, tj. nad rámec rozhodnutí, se soud vyjádřil také k samotné otázce, kvůli níž žalobce zahájil spor se žalovaným, a vyložil, kdy nastává okamžik zaplacení pokuty za přestupek v případě, že pokuta je zaplacená platební kartou prostřednictvím platebního terminálu.

II. Kasační stížnost

[4] Proti rozhodnutí krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) včasnou kasační stížnost, kterou následně doplnil podáním z 21. 12. 2015. Stěžovatel rekapituluje průběh celého řízení a setrvává na své zásadní výtce správním orgánům, že zaměnili „blok na pokutu na místě nezaplacenou“ a „pokutový blok“.

[5] K samotnému rozhodnutí krajského soudu stěžovatel uvedl, že krajský soud žalobu odmítl, aniž se zaobíral rozhodnutím Městské policie v Březové nad Svitavou, tj. nesprávným vydáním bloku na pokutu na místě nezaplacenou. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 As 55/2007 - 71, na nějž krajský soud odkázal, podle stěžovatele „*predikuje správný postup správního orgánu v prvním stupni a zohledňuje povinnost tohoto orgánu postupovat podle právních předpisů, k čemuž však v tomto případě nedošlo*“. Dále polemizuje s názorem krajského soudu ohledně okamžiku zaplacení pokuty. Stěžovatel závěrem připojil poznámku, že krajský soud projednal věc bez jednání. Stěžovatel se z uvedených důvodů domáhá zrušení usnesení krajského soudu.

[6] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu a setrval na svém právním názoru uvedeném v žalobou napadeném sdělení. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III.

Právní názor Nejvyššího správního soudu

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil kasační stížnost jako podanou osobou k tomu oprávněnou (§ 102 s. ř. s.) a včasnou (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Dále se zabýval přípustností kasační stížnosti. Kasační stížnost je přípustná proti každému rozhodnutí, není-li v zákoně stanoveno jinak (§ 102 s. ř. s.).

[8] Kasační stížností je v daném případě napadeno usnesení o odmítnutí žaloby. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu lze kasační stížnost proti usnesení o odmítnutí žaloby podat pouze z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Jak dále z judikatury vyplývá, pod tímto důvodem kasační stížnosti, v podobě nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení, se fakticky skrývají i další důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), c), d) s. ř. s. Z povahy věci je vyloučen jen důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Stěžovatel v kasační stížnosti sice explicitně neodkázal na žádný zákonný důvod podle § 103 s. ř. s., právní subsumpce kasačních důvodů pod konkrétní písmena § 103 odst. 1 s. ř. s. je však věcí právního hodnocení věci Nejvyšším správním soudem a nezakládá proto nedostatek návrhu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, č. 161/2004 Sb. NSS, ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaný pod č. 625/2005 Sb. NSS, ze dne 12. 12. 2013, č. j. 2 As 68/2013 - 59 či ze dne 25. 8. 2015, č. j. 7 Afs 197/2015 - 30).

[9] Z uvedeného vyplývá, že rozhodování Nejvyššího správního soudu se může na základě § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. omezit toliko na přezkoumání zákonnosti rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí návrhu, a to v rozsahu a při vázanosti důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud se proto zaměřil na to, jakými námitkami stěžovatel zpochybňuje právní závěr krajského soudu o tom, že jeho žaloba byla nepřipustná z důvodu, že napadala úkon správního orgánu, který však není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. Nejvyšší správní soud přitom dospěl k závěru, že nic takového však stěžovatel ve své kasační stížnosti nenamítá a tento právní názor krajského soudu nikterak nezpochybňuje.

[10] Stěžovatel ve své kasační stížnosti pouze rekapituluje průběh správního řízení a jeho námitky napadají zejména postup správních orgánů. Výslovně polemizuje pouze s právním názorem vyjádřeným soudem v odůvodnění *obiter dictum*. K samotnému argumentu způsobilosti sdělení správního orgánu o nezahájení přezkumného řízení k soudnímu přezkumu neuvádí nic. Jako polemiku s právním názorem soudu ohledně přípustnosti žaloby nelze chápat v podstatě jedinou větu v kasační stížnosti, která se týká odmítnutí žaloby, a která je spíše konstatováním a povzdechem, že „KS HK-pobočka v Pardubicích mou žalobu odmítl, aniž se zaobíral rozhodnutím MP v Březové nad Svitavou, tj. vydáním nesprávného Bloku na pokutu na místě nezaplacenou v rámci Blokového řízení“.

[11] Ostatní námitky stěžovatele míří do merita věci, které však nebylo a nemohlo být předmětem soudního přezkumu v případě, že krajský soud žalobu odmítal. Samotný krajský soud se sice vyjádřil k otázce, kterým okamžikem je pokuta v blokovém řízení zaplacená, pokud přestupce částku hradí platbou prostřednictvím platebního terminálu, a jaký tedy blok má být přestupci vydán, avšak toliko *obiter dictum*. Tuto část odůvodnění

tedy krajský soud do rozhodnutí připojil již nad rámec samotných nosných důvodů rozhodnutí (*ratio decidendi*), které v rozhodnutí ozřejmují úvahy soudu, jež soud vedly k vynesení daného výroku (zde výroku o odmítnutí návrhu). Pro takovéto důvody rozhodnutí, vyslovené soudem již jen jakoby „mimochodem“, nad rámec výroku, platí, že takový právní názor není ani pro správní orgán závazný (viz § 78 odst. 5 s. ř. s., srov. také usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2007, č. j. 8 As 52/2006 - 74, č. 1655/2008 Sb. NSS). Jak dále vyplývá z posledně uvedeného usnesení, ob stojí jen taková kasační stížnost, v níž je uvedeno, jaké konkrétní vady v řízení či v úsudku se měl soud dopustit a z čeho to stěžovatel dovozuje, pokud jde o rozhodnutí o odmítnutí žaloby, tedy o výrok soudu a k němu se vztahující odůvodnění, které je, na rozdíl od části vyslovené soudem *obiter dictum*, pro správní orgány závazné.

[12] V posledně citovaném usnesení rovněž zaznělo: „*Napadal-li stěžovatel rozsudek pro nesprávné posouzení právní otázky, bylo na něm, aby konkretizoval, v čem spatřuje nesprávnost právní otázky rozhodné pro výrok napadeného rozsudku. Jinak řečeno, bylo na stěžovateli, aby v kasační stížnosti tvrdil, že rozhodnutí správního orgánu přezkoumatelné bylo a mělo být krajským soudem také přezkoumáno věcně. To ale stěžovatel neučinil a vlastní rozhodovací důvod (a právní názor pro správní orgán závazný) nepopřel a ponechal jej stranou. Argumentoval-li proti právnímu názoru krajského soudu, který nepředstavoval vlastní rozhodovací důvod, a byl učiněn, jak shora uvedeno, jen nezávazně, obiter dictum, nemůže taková kasační stížnost napadeným rozsudkem účinně otrást a míří mimo. Nezákonnost rozhodnutí krajského soudu Nejvyšší správní soud nemůže na místě stěžovatele sám v napadeném rozsudku aktivně vyhledávat; rozsah kasační stížnosti a specifikaci jejích důvodů určuje stěžovatel v důsledku dispoziční zásady, která ovládá řízení o kasační stížnosti. V konkrétní věci to stručně řečeno znamená, že Nejvyšší správní soud nemůže dospět k závěru o tom, že rozhodnutí správního orgánu přezkoumatelné je, když to kasační stížnost netvrdí.*“

[13] Nejvyšší správní soud shrnuje, že stěžovatel v kasační stížnosti nikterak nenamítal, že by byl závěr krajského soudu nesprávný, jestliže soud jeho žalobu odmítl pro nepřípustnost z důvodu, že napadala úkon správního orgánu, který nelze chápat jako rozhodnutí ve smyslu soudního řádu správního. Stěžovatel tedy opomněl polemizovat se samotným výrokem soudu a důvody vztahujícími se k tomuto výroku.

[14] Nejen v posledně citovaném usnesení nakonec Nejvyšší správní soud dovodil (viz rovněž usnesení ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009 - 77, č. 2103/2010 Sb. NSS či usnesení ze dne 15. 9. 2009, č. j. 6 Ads 113/2009 - 43), že kasační stížnost, jejíž důvody nesměřují vůči výroku napadeného soudního rozhodnutí, resp. nesměřují proti důvodům, na nichž je toto rozhodnutí postaveno, je nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se opírá o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto takovou kasační stížnost odmítne podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. pro nepřípustnost.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Z vyložených důvodů tedy Nejvyšší správní soud kasační stížnost pro nepřípustnost odmítl [§ 104 odst. 4 s. ř. s., § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s.].

[16] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[17] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku za kasační stížnost, a to na základě § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Podle tohoto ustanovení soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek, byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. června 2016

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu